

ขอนอบน้อมพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น
(พระอรหันตโคตมพุทธเจ้า)

Homage to Him The Blessed One: He is the Accomplished One, the Supremely Enlightened One, the Perfect Embodiment of Wisdom and Virtue, the Auspicious Pathfinder, the Knower of All Realms, the Incomparable Tamer of Individuals, the Supreme Master of Gods and Men, the Mightiest in Ten Thousand Universes and too far beyond Gods and Men's imaginations, the Awakened One, the Analyst.

Updated: 24/02/2016 15:24:54., 28/02/2016 09:26:54.

Actually, the power of the Bra Parami - the good deeds of the Gautama Buddha as to the Mightiest of Ariya God is too far beyond people or Gods and Men's

imaginations. See the true information via the [จупินสูตร/Julani Sutta](#)

พ. ดุกรอานนทฺ์ นั้นเป็นสาวก ส่วนพระตถาคตนับไม่ถ้วน ท่านพระอานนทฺ์ ได้ทูลถามพระผู้มีพระภาคแม่เป็นครั้งที่ ๓ ว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ข้าพระองค์ได้สดับรับฟังมาเฉพาะพระพักตร์ พระผู้มีพระภาคว่า ดุกรอานนทฺ์ สาวกของพระสิขีสัมมาสัมพุทธเจ้าซึ่งมีนามว่า อภิภู ยืนอยู่ในพรหมโลกทำให้พันโลกธาตุรู้แจ้งได้ด้วยเสียง พระเจ้าข้า ส่วนพระผู้มีพระภาคอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าเล่า ทรงสามารถที่จะทำโลกธาตุเท่าไรให้รู้แจ้งได้ด้วยพระสุรเสียง ฯ

พ. ดุกรอานนทฺ์ เธอได้ฟังเรื่องพันโลกธาตุ เพียงเล็กน้อย ฯ อ. ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ข้าแต่พระสุคต บัดนี้เป็นกาลเวลาแห่งเทศนาที่พระองค์จะพึงตรัส ภิภุทั้งหลายได้สดับธรรมเทศนาของพระผู้มีพระภาคแล้ว จักทรงจำไว้ ฯ Updated: 26/02/2016 20:00:54

.....
อรรถกถา มหาสปีนชาดก ว่าด้วย มหาสปีน ๑๖ ข้อ คัดย่อมาจาก
<http://www.84000.org/tipitaka/atita100/jataka500.php?s=77>

“พระบรมศาสดา เมื่อประทับอยู่ ณ พระเชตวันมหาวิหาร ทรงปรารภมหาสปีน ๑๖ ข้อ ตรัสพระธรรมเทศานี้ มีคำเริ่มต้นว่า ลาวุณี สีทนต์ิ ดังนี้... พระราชาทรงรับพระพุทธดำรัสว่า ดีละ พระพุทธเจ้าข้า เริ่มกราบทูลพระสปีน ตามทำนองที่ทรงเห็นอย่างถี่ถ้วน โดยทรงวางหัวข้อไว้ ดังนี้ ว่า

โคอุสุภราชทั้งหลาย ๑ ต้นไม้ทั้งหลาย ๑ แมโคทั้งหลาย ๑ โคทั้งหลาย ๑ ม้า ๑ ถาดทอง ๑ สุนัขจิ้งจอก ๑ หมอน้ำ ๑ สระโบกขรณี ๑ ข้าวไม่สุก ๑ แก่นจันทน์ ๑ น้ำเต่าจม ๑ คีลาลอย ๑ เขียด

ขยอกง ๑ หงส์ทองล้อมกา ๑ เลือกแล้วแพะ ๑ ; อ่านเพิ่มเติมได้ที่ต้นฉบับที่เว็บไซต์ตามลิงค์
ด้านบนนี้”

ในผลงานชิ้นนี้เป็นการตีความและอธิบายใหม่ตามความคิดเห็นส่วนตัวของข้าพเจ้า ที่ได้รับ
ประสบประสบการณ์จากการศึกษาพระธรรมคำสั่งสอน จากพระพุทธองค์ตั้งแต่อดีตจนกระทั่งปัจจุบัน
ซึ่งรายละเอียดเนื้อหาส่วนใหญ่ที่ใช้เป็นหลักพื้นฐานในการตีความส่วนใหญ่ ข้าพเจ้าได้ยึดหลัก
ตามแนวทางพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าโดยตรงเป็นหลักที่ตั้งของ
เหตุและแหล่งที่มาแห่งผลนั้นๆ เป็นปัจจัยพื้นฐานหลัก และได้เลือกตีความเฉพาะบางเรื่องให้เห็น
ว่า ควรที่จะอธิบายเพิ่มเติมเพื่อความชัดเจนเร่งด่วนในบางหัวข้อของสฺนทั้ง ๑๖ ข้อนั้น ซึ่งมี
เหตุผลเพื่อต้องการลดความขัดแย้งในการตีความของต้นฉบับให้น้อยลงเท่าที่จะปฏิบัติได้

เพราะทุกปัญหาและสฺนทุกข้อนั้นเรามีไว้เพื่อให้ใช้สติปัญญาแก้ไขสถานการณ์ให้มันดีขึ้น
ไม่ได้มีไว้เพื่อที่ตำหนิติเตียน หรือปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม! เพราะไม่เช่นนั้นพระธรรม
คำสั่งสอนของพระพุทธองค์มีไว้ก็ไม่มี ความหมายและเกิดประโยชน์ต่อ พุทธบริษัท ๔ ทั้งหลาย
เพราะตามความเป็นจริงแล้วมีไว้เฉพาะเจาะจงเพื่อแก้ปัญหาบรรเทาทุกข์ของสรรพสัตว์โลก
โดยตรง ด้วยเหตุผลนี้จึงเป็นที่มาของงานเขียนชิ้นนี้โดยตรง

**เริ่มต้นที่สฺนข้อที่ ๒ ต้นไม้เล็กๆ และกอไผ่ แทรกแผ่นดินพองถึงคืบหนึ่งบ้าง คอกหนึ่งบ้าง
เพียงแค่นี้ก็ผลิดอกออกผลไปตามๆ กัน**

ที่หม่อมฉันได้เห็น อะไรเป็นผลของสฺนนี้ พระเจ้าข้า? มหาบพิตร ผลแม่ของสฺนข้อนี้ ก็จักมีใน
กาลที่โลกเสื่อม ในกาลที่สัตว์มีอายุน้อย (สั้นลง) ด้วยว่าสัตว์ทั้งหลายในอนาคตกัมมจักมีราคะกล้า
สัตว์โลกมีว้ยยัง ไม่สมบูรณ์ จักสมสู่กัน กุมารจะมีระดู มีครรภ์ พวกกันจำเรียดด้วยบุตรและธิดา
ความที่สัตว์โลกมีว้ยยัง ไม่สมบูรณ์ เหล่านั้น มีระดูเปรียบเหมือนต้นไม้เล็กๆ มีดอก และจำเรียด
ด้วยบุตรและธิดา ก็เหมือนต้นไม้เล็กๆ มีผล ภัยแม่มีในนิมิตนี้เป็นเหตุ ไม่มีแกมมหาบพิตร
ดอก. จงตรัสเล่าข้อที่ ๓ ต่อไปเกิด มหาบพิตร.

อธิบายขยายความ: แต่ถ้าท้าวความถึงในสมัยพุทธกาล สตรีเพศและเพศชายเมื่อมีอายุ ๑๖ ปี
บริบูรณ์ ก็ถูกจับแต่งงานกัน หรือบางคนก็ถูกจับแต่งงานกันไว้ก่อนทั้งๆ ที่เพิ่งได้ลืมตามาดูโลกไม่
ทันเท่าไร! แล้วเมื่อมีอายุย่างเข้า ๑๖ ปี ก็ถูกจัดจับให้อยู่ด้วยกันเลย จนถือเป็นเรื่องปกติในยุค
สมัยนั้น เห็นจะไม่แปลกที่สตรีเพศและเพศชายรุ่นเดียวกันหรือรุ่นใกล้เคียงกันจะมีเพศสัมพันธ์
กันในยุคปัจจุบัน

สาเหตุเพราะพวกเขามีเวลาทำความรู้จักกันและได้ทำกิจกรรมทางการศึกษาร่วมกันในสถานที่
ศึกษานั้นๆ มากกว่ามีเวลาอยู่กับครอบครัวบิดามารดาของพวกเขา จึงเกิดการใกล้ชิดผูกพัน
ขึ้นอย่างยากที่ห้ามหรือขัดขวางควบคุมให้อยู่ในโอวาทได้ทุกข้อกรณีไป อีกอย่างสื่อต่างๆ ก็มี
ส่วนสำคัญและเป็นสาเหตุหนึ่งของปัญหาต่างๆ เหล่านี้ ซึ่งจะเห็นได้ว่าสถานศึกษาในแถบยุโรป
หรือโลกตะวันตก เขามีความพร้อมและเชี่ยวชาญในการเรียนการสอนเตรียมรับมือ

และได้ทำการสอนการศึกษาเรื่องเพศสัมพันธ์กันอย่างเปิดเผย และจริงจังกับเรื่องนี้จึงกลายเป็นเรื่องปกติเหมือนกับการสอนในวิชาต่างๆ ทั่วๆ ไป และให้ความใส่ใจต่อผู้ที่ตั้งครรภในระหว่างเรียนตามปกติเพื่อลดความกดดันทางสังคมของเด็กที่ได้พลาดไปแล้วและครอบครัวดังกล่าวนั้นให้น้อยที่สุด! จะเห็นได้ว่าฝรั่งเขามีปัญหาไว้แก้ไข ควรหรือที่สังคมไทยมีปัญหาไว้เพื่อทุกข์และมีไว้เพื่อบำเหน็ดเตือนและปล่อยให้เป็นไปตามยถากรรม! ที่ประเทศสังคมนิยม (ฉลาด) แล้วเขาไม่ทำกัน!

อ่านข้อมูลในหัวข้อสนินนี้เพิ่มเติมได้ตามพระสูตรดังต่อไปนี้

๓. จักกวัตตสูตร (๒๖) [๔๗] ดุรภิกษุทั้งหลาย ในเมื่อมนุษย์มีอายุ ๑๐ ปี จักมีสัตถันตรกัปสิ้น ๗ วัน มนุษย์เหล่านั้นจักกลับได้ความสำคัญกันเองว่าเป็นเนื้อ ศัสตราทั้งหลายอันคมจักปรากฏมีในมือของพวกเขา พวกเขาจะฆ่ากันเองด้วยศัสตราอันคมนั้นโดยสำคัญว่า เนื้อนี้เนื้อ ดุรภิกษุทั้งหลาย ครั้งนั้น สัตว์เหล่านั้น บางพวกมีความคิดอย่างนี้ว่า พวกเราอย่าฆ่าใครๆ และใครๆ ก็อย่าฆ่าเราอย่ากระนั้นเลย เราควรเข้าไปตามป่าหญ้าสมทุมป่าไม้ ระหว่างเกาะ หรือซอกเขา มีรากไม้และผลไม้ในป่าเป็นอาหารเลี้ยงชีวิตอยู่

เขาพากันเข้าไปตามป่าหญ้าสมทุมป่าไม้ ระหว่างเกาะหรือซอกเขา มีรากไม้และผลไม้ ในป่าเป็นอาหารเลี้ยงชีวิตอยู่ตลอด ๗ วัน เมื่อล่วง ๗ วันไป เขาพากันออกจากป่าหญ้าสมทุมป่าไม้ ระหว่างเกาะซอกเขา แล้วต่างสวมกอดกันและกัน จักขบร้องดีใจอย่างเหลือเกินในที่ประชุมว่า สัตว์ผู้เจริญ เราพบเห็นกันแล้ว ท่านยังมีชีวิตอยู่หรือๆ ๕ มีรายละเอียดตามพระสูตรดังต่อไปนี้ ๓. จักกวัตตสูตร (๒๖)

<http://www.84000.org/tipitaka/pitaka2/v.php?B=11&A=1189&Z=1702>

สนินข้อที่ ๔ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันเห็นฝูงชนไม่เทียมโคใหญ่ๆ ที่เคยพาแอกไป ซึ่งสมบูรณ์ด้วยร่างกายและเรียวแรง เข้าในระเบียบแอก กลับไปเทียมโครุ่นๆ ที่กำลังฝึกเข้าในแอก โครุ่นๆ เหล่านั้นไม่อาจพาแอกไปได้ ก็พากันสลัดแอกยื่นเฉยเสีย เกวียนทั้งหลายก็ไปไม่ได้.

ความคิดเห็นในสนินข้อที่ ๔ คือ บัณฑิตผู้รู้ความ ไม่เป็นคนโอ้อวด ไม่มีมารยา เป็นคนสูงจจริต ชื่อตรง

“กษัตริย์เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่ชนผู้รังเกียจ ด้วยโคตร ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่เทวดาและมนุษย์ ๕

ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ ก็คานานี้สนังกุมารพรหมขับถูกไม่ผิด ภาษิตไว้ถูก ไม่ผิด ประกอบด้วยประโยชน์ มิใช่ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ เราเห็น ด้วย

ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ ถึงเราก็ก้าวอย่างนี้ว่า กษัตริย์เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่ชนผู้รังเกียจ ด้วยโคตร ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นประเสริฐที่สุดในหมู่เทวดาและมนุษย์ ๕

พระผู้มีพระภาคตรัสพระพุทธพจน์แล้ว วาเสฏฐะและภารทวาชะยินดี ชื่นชมพระภาษิตของพระผู้

มีพระภาคแล้วแลฯ”

สฺบินข้อที่ ๖ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันเห็นมหาชนขัดเถาตองราคาตั้งแสนกระสาปณ์แล้วพากันนำไปให้หมาจิ้งจอกแก่ตัวหนึ่ง ด้วยคำว่า เชิญท่านเยียวใส่ในเถาตองนี้เถิด หมาจิ้งจอกแกะนั้น ก็ถ่ายปัสสาวะใส่ในเถาตองนั้น.

ตามความเข้าใจโดยส่วนตัวของข้าพเจ้าในสฺบินหัวข้อที่ ๖ นี้ ได้มีการตีความผิดอย่างสิ้นเชิง เพราะประโยคที่ว่า “เถาตองคำที่มีราคาตั้งแสนกระสาปณ์” นั้น ตามความที่แท้จริง หมายถึง “พระธรรมคำสอนขององค์พระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า” ที่ยังไม่สมบูรณ์ในการจัดเก็บรวบรวมเรียบเรียงไว้อย่างเป็นลายลักษณ์อักษรและเป็นระบบแบบแผนตามหมวดหมู่ จึงเปรียบเสมือน “เถาตองคำที่มีราคาตั้งแสนกระสาปณ์” ไบนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับ ปัสวะของสุนัขจิ้งจอกแก่ตัวนั้น จึงน่าจะประมาณและคาดการณ์ได้ว่า อาจเกิดขึ้นและเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับที่ พระพุทธศาสนาใน “ประเทศอินเดีย” ในยุคสมัยของ พระเวทที่สี่ หรือ อรรถวนเวท นั้นมาแรง

แต่ในยุคสมัยแรกเริ่มที่มีการ “ยกเครื่องปฐมสังคายนา” นั้น ล้วนมีแต่ “พระอรหันตเจ้าผู้ทรงพระบารมีอันอนันต์ทั้งหลาย เป็นผู้ยกเครื่องปฐมสังคายนาทั้งหมด และรวมทั้งครั้งหลังถัดต่อมา ได้มี ทั้ง “พระอริยเจ้าผู้ทรงคุณพระบารมีอันอนันต์ชั้นสูงยิ่งๆ ขึ้นไปทะลุทะลวงถึงชั้นสูงสุด (คือ พระอรหันตเจ้าผู้ทรงคุณอนันต์ทั้งหลาย) ที่สำคัญได้มี “พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเกียรติคุณทั้งหลาย” ต่างก็ได้มีส่วนร่วมในการสนับสนุนพระอรหันตเจ้าทุกพระองค์นั้นๆ อยู่เบื้องหลัง ในแต่ละของ เหตุการณ์อสังครคณคริมงคลอย่างที่สุดอันประมาณมิได้ ของการทำการยกเครื่องปฐมสังคายนา ในแต่ละครั้ง ฯลฯ

ด้วยการประชุมตรวจชำระสอบทานและจัดหมวดหมู่พระธรรมคำสั่งสอนของ “องค์สมเด็จพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ฯ” ขึ้นอย่างพร้อมเพียงกันเพื่อบรรจุเป็นหมวดหมู่ไว้เป็น ลายลักษณ์อักษร พร้อมทั้งจัดวางลงไว้ให้เป็นหมวดหมู่อย่างมีระบบแบบแผน ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและสอดคล้องเกี่ยวเนื่องพ้องกันอย่างเป็นระบบ (การรวบรวมจัดทำประไตรปิฎก) ขึ้น ทั้งในช่วงยุคแรกๆ หลังจากพระปรินิพพาน หรือ และเหตุการณ์ที่สำคัญอีกช่วงหนึ่ง คือในยุค สมัยของ “พระเจ้าอโศกมหาราช”

และต่อมาภายหลังได้มีการแปลพระไตรปิฎก จาก ภาษาสิงหลเป็นภาษาลาตินแทน จึงมีส่วนอย่างมากกับสำนวนต่อไปนี้ “หมาจิ้งจอกแก่” นั้น หมายถึง ผู้ที่มีอายุและมีความรู้ความเชี่ยวชาญใน ลัทธิคำสอนของตนนั้นๆ และคำสอนในลัทธินั้น ไม่ได้นำไปสู่การบรรลุความเป็นพระอริยบุคคล แต่อย่างใด และท่านผู้นั้นจะต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญทั้งแบบพุทธในระดับที่ได้รับความหน้า เชื่อถือจากบุคคลผู้ที่นับถือศาสนาพุทธในยุคสมัยนั้นเป็นอย่างดีมากพอควร เพราะฉะนั้น คำว่า “มหาชนได้นำเถาตองคำที่ถูขัดแล้วเป็นอย่างดีที่มีราคาตั้งแสนกระสาปณ์ไปเชื่อเชิญให้หมาจิ้งจอกแก่ถ่ายปัสวะลงในเถาตองคำนั้น”

จึงหมายถึง บุคคลหรือมหาชนผู้ที่รู้เท่าไม่การณ์ในเวลานั้นมากกว่าอย่างอื่น ที่ได้ให้การยอมรับ

และอนุญาตให้ผู้มีอายุผู้ท่านนั้นสามารถถ่ายทอดลัทธิคำสอนตามความเชื่อดั้งเดิมของตนลงในพระไตรปิฎกได้ตามแต่เห็นสมควรและตามความพอใจของท่านผู้นั้น ซึ่งช่วงเวลาหนึ่งนั้น ยุคพระเวทที่สี่ หรือ อรรถวณเวท นั้นมาแรง และในขณะที่เดียวกันศาสนาพุทธเถรวาทได้เริ่มเสื่อมคลายถดถอยลงในอินเดียในเวลานั้นด้วยเป็นต้น

สรุปแล้ว ถาตของคำบริสุทธิถึงแม่จะบรรจุปีสวะของสุนัขจิ้งจอกแก่ แต่ถ้าได้มีการชำระล้างปีสวะของสุนัขแก่จิ้งจอกนั้นออกไป ก็คงยังคงความเป็นทองคำบริสุทธิฉันใดก็ฉันนั้นไม่แปรเปลี่ยนยังบริสุทธิเช่นเดิม ส่วนปีสวะของสุนัขจิ้งจอกแก่สกปรกฉันใดก็ฉันนั้นเหมือนกัน!

ซึ่งถ้าศึกษากันให้ดีก็พอจะมองออกว่า ในบางลัทธินั้น ได้มีความพยายามกล่าวต่อว่าศาสนาพุทธคือเป็นส่วนหนึ่งในลัทธิคำสอนของเขา! อีกอย่างคนหรือสัตว์โลกจะไม่มีความสำเร็จและอยู่คงที่เสมอไปเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับถาตของคำที่มีค่าตั้งแสนกษาปณ์ใบนั่นๆ ที่ค่าส่วนผลของมันไม่มีวันเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา และทราบได้ถ้าหากบุคคลนั้นๆ ยังไม่บรรลุพระอริยะบุคคล พระอริยะเจ้าชั้นสูงและพระอรหันต์เพียงไร ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงแปรปรวนตามกรรมดีกรรมชั่วเป็นธรรมดา!

สฺบินข้อ ๗ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นอย่างนี้ บุรุษผู้หนึ่งฟันเชือก แล้วหย่อนไปที่ใกล้เท้า แม่หมาจิ้งจอกหิวโซตัวหนึ่งนอนอยู่ใต้ตั้งที่บุรุษนั่ง กัดกินเชือกนั้น เขาไม่ได้รู้เลยที่เดียว.

ความความคิดเห็นส่วนตัวในสฺบินข้อ ๗ พระพุทธองค์ทรงตรัสว่า จะมีปรากฏให้เห็นในกาลที่โลกเสื่อมแลโลกแปรปรวนในอนาคตข้างหน้า ซึ่งพระพุทธองค์ไม่ได้เจาะจงไปว่าเป็นจำนวนเท่าใด เพียงแต่ว่าจะมีปรากฏให้เห็นในกาลข้างหน้าแน่!

สรุปแล้วในเรื่องความเจ้าชู้ยัง ใจเสียเพศหญิงยังเป็นรองและเป็นต่อเพศชายอยู่วันยังค่ำตลอดทุกยุคทุกสมัย เมื่อนำประสบการณ์มาเปรียบเทียบกับสิ่งที่เกิดขึ้นแล้วและกำลังเป็นไปในยุคปัจจุบัน และข้อนี้ถือได้ว่าเป็นข้อสฺบินที่นำความอัปยศมาสู่สตรีเพศผู้มีพื้นฐานจิตโหนมเอียงใฝ่ไปในทางบวกทางธรรมอย่างยากที่จะอธิบาย เพราะโดยส่วนใหญ่แล้วสตรีเพศจะมีความรับผิดชอบชั่วดีต่อครอบครัวและสังคมสูงมากเมื่อเทียบกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นในสังคมแบบไทยๆ และมีให้เห็นในทุกยุคทุกสมัยที่ไม่เป็นสองรองใคร!

และที่สำคัญพวกภิกษุทุศีลลัชชีที่มีอิทธิฤทธิ์ปฏิหารย์ ได้มีทิฏฐิลูมานะมัวเมาในอำนาจอกุศลจิต สบโอกาส ถือเอาสฺบินข้อนี้เสกสั่งสร้างสถานการณ์ถล่มถลายไปอีกชั้น ด้วยการบังคับดลจิตดลใจในสตรีเพศแทบทุกรุ่นทุกวัย ให้เป็นไปตามทำนายในสฺบินข้อนี้ให้ยิ่งมากขึ้นไปอีก ซึ่งบางคนที่จิตใจไม่เข้มแข็งพอก็ยากที่จะหลีกเลี่ยง เพราะภิกษุทุศีลลัชชีเหล่าผู้มีอิทธิฤทธิ์ชั่วนั้น เขาฝึกกันเป็นทีมเอาจริงเอาจังมาเพื่องานนี้โดยเฉพาะและมีมากกว่าหนึ่งสำนักด้วย และบางรูปมีอิทธิฤทธิ์แข็งแกร่งและรุนแรงเอามากๆ ประสาอะไรกับคนที่เขาไม่เคยฝึกจิตในทางด้านนี้มาก่อนจะต้านทานได้!

ซึ่งคนเหล่านี้เขามีเวลาว่างเยอะจึงมีเวลาฝึกมากเพราะต่างก็อยู่ฟรีเปิปฟรี! จากฆราวาสและจากอุบาสิกาก็ได้ทรัพย์มาได้ยากลำบากและเมื่อได้มาและบางส่วนจากสามีบ้าง ก็เกิดอยากจะ

ทำบุญสร้างกุศลด้วยการบริจาคทรัพย์ส่วนหนึ่งเพื่อบำรุงพระภิกษุสงฆ์ก็เพื่อคงไว้ซึ่งพระพุทธานุศาสนาด้วย แต่กลับหาว่าไม่ว่าพวกเขาหรือเธอทั้งหลายกำลังเลี้ยงดูสรรพชีวิตผู้มีเล่ห์กลอุบายจัดอย่างแยบคาย แทะจะแยกกันไม่ออกระหว่างภิกษุผู้ยึดมั่นในศีลในธรรมและภิกษุชั่วทุกศีล แต่ที่แน่ๆ ภิกษุดีมักจะถูกเบียดให้ต้องหนีเข้าป่ากันเตลิดเปิดเปิง ถ้าไม่หนีเข้าป่าก็จำต้องลาสิกขาบทต่างๆ ที่อยากจะศึกษาธรรมะต่อไปให้ถึงที่สุดแต่ก็อยู่ร่วมกันคนพวกนี้ไม่ได้ หรือไม่ก็ต้องคอยหลบหลีกภิกษุชั่วเหล่านั้นอยู่มิวาย!

เท่าที่ข้าพเจ้าผู้ได้เคยมีประสบการณ์ถูกอำนาจพลังอกุศลจิตเข้าครอบงำเริ่มหนักขึ้น และรู้สึกว่ายึดติดต่อการควบคุมและฝืนอารมณ์ความคิดนึกที่มันไม่ใช่ตัวตนที่แท้จริงที่ชัดเจนขึ้น ก็เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๕๔๐ และในช่วงแรกๆ จะไม่รู้เลยว่าได้ถูกสกดจิตให้อยากคิดพูดทำอะไรที่มันฝืนจริตตัวเองเอามากๆ และก็ได้พยายามฝืนความรู้สึกที่ขัดแย้งตัวตนที่แท้จริงให้ถึงที่สุด และในช่วงแรกแรกๆ ฝืนแทบแยอย่างทุลักทุเลเจียนจะตายและแทบจะบ้าสติแตกกันเลยทีเดียวในบางครั้งสาเหตุเพราะข้าพเจ้าไม่ปล่อยกระแสจิตตามอำนาจอกุศลลึกลับนั้น แต่ก็ทำได้บ้างไม่ได้บ้าง เพราะยังฝืนยั้งทุกขัฏมารเป็นทริศูณ! ถึงกระนั้นก็ยังไม่รู้ตัวว่าถูกดลจิตดลใจบีบบังคับด้วยอิทธิฤทธิ์อกุศลวิเศษฯ จึงได้แต่คิดในใจว่า “โอ้! เราเนี่ยหนอสงสัยคงจะเป็นบ้าประสาทฝืนเพื่อนไปแล้วซิเรานี้” และได้แต่คิดอยู่คนเดียวและไม่กล้าบอกใครเพราะกลัวคนอื่นจะหาว่าเรามันบ้าสะงั้น! ทั้งๆ ที่พยายามมีสติประครองอยู่ตลอดเวลา

และการกระทำของพวกภิกษุทุศีลลัทธิชี่นี้ จะไม่มีการปรารถนารถือที่ถ้อยอาศัยกันเลย! พวกเขาทำเหมือนกับว่าข้าพเจ้าเกิดมาเพื่อที่จะมาปราบพวกเขาโดยตรงสะงั้น! ทั้งๆ ที่ไม่รู้อิโนอิเนอะไรกับเรื่องราวเหล่านี้ และก็ไม่เคยคาดคิดว่าจะต้องประสบกับเรื่องราวเหล่านี้ด้วยตัวเองแม้แต่น้อยนิดและมารู้สึกตัวตอนหลังว่าได้ถูกอิทธิฤทธิ์เข้าครอบงำชัดเจนแจ่มแจ้งจริงๆ ก็เมื่อประมาณแปดหรือเก้าปีที่แล้วมานี้เอง กระทั่งปัจจุบันได้กลายเป็นผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนี้ไปโดยปริยายทั้งๆ ที่ไม่ได้ตั้งใจและก็ไม่อยากเป็นชนิดที่หลีกเลี่ยงมิได้! จึงไม่แปลกอะไรที่มีสตรีเพศในสุบินข้อนี้ มีกระจายมากขึ้นทั่วไปในสังคมนี้

ซึ่งได้ตกเป็นเหยื่อของคนเขลาเบาปัญญาที่มีอิทธิฤทธิ์ไว้เพื่อตอบสนองกิเลสตัณหาหาคะของตนด้วยการคอยซ้ำเติมผู้คนในสังคมที่กำลังเสื่อมเป็นไปอยู่ให้ยิ่งแยลงไปอีก หรือจะด้วยการอยากรู้ อยากเห็นอาการแต่งตัวของแม่นางทั้งหลาย แล้วยังมาแกล้งทำเป็นเฉไฉต่อว่าพวกน้องหญิงหรือแม่นาง วันๆ เอาแต่แต่งเนื้อแต่งตัว! ทั้งๆ ที่คุณๆ นั้นแหละคือจิ้งจอกตัวสำคัญที่ดลจิตดลใจอยากเห็นเธอทั้งหลายปฏิบัติเช่นนั้นไม่ใช่หรือ?! สั้นแค่นี้ไม่พอ! เฮ้ย! แม่เอาสั้นกว่านี้อีก! และโชคที่ที่ข้าพเจ้าไม่มีวันนั่งสั้นตามกิเลสของคนเหล่านี้! (ที่อย่างน้อยสุดก็แค่ได้เข้าไปในที่สาธารณะนั้นๆ) ก็แต่ว่าจะสั้นแค่ไหนมันก็ไม่ใช่ความผิดของแม่นางทั้งหลายมิใช่หรือ? แต่ที่สำคัญจะต้องขึ้นอยู่กับความเหมาะสมของสถานที่นั้นๆ ด้วย ๕

ดูเหมือนว่าคนบางกลุ่มบางคนเขามีอิทธิฤทธิ์วิเศษนี้ไว้เฉพาะเพื่อสุบินข้อนี้โดยตรงจริงๆ ส่วนคนฉลาดมีปัญญาเขามีสุบินข้อนี้ไว้แก้ไขปัญหา และทุกปัญหาทุกสุบินร้ายเขามีกันเพื่อไว้แก้! ไม่ได้มีให้พ่อนายทั้งหลายต่อเติมซ้ำเติมเพิ่มปัญหาขึ้นในสังคมทั่วไป และทุกสิ่งทุกเหตุการณ์ล้วนมีการเปลี่ยนแปลง ตั้งอยู่ดับไปเป็นธรรมดา ไม่มีอะไรตั้งมั่นอยู่คงที่ถาวรตลอดไป ที่ดำเนินเป็นไปตามกรรมดีและกรรมชั่วของแต่ละบุคคลและสถานการณ์นั้นๆ เป็นสิ่งสำคัญหลัก

แต่จะอย่างไรก็ตาม ในประมาณพุทธศตวรรษที่ ๒๑ พระพุทธศาสนาจะถูกรื้อฟื้นขึ้น และก็จะเจริญขึ้นอีกยาวไกลออกไปอีกทศตวรรษหนึ่ง แล้วก็มีเสื่อมลงและเจริญขึ้นบ้างตามสถานการณ์และกาลเวลานั้นๆ ตลอดทั้งปีนี้ทั้งกับปี ๖ แต่ ณ เวลานี้ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่าพระพุทธองค์ทรงตรัสกล่าวไว้ หรือพระอริยะเจ้าท่านใดกล่าวหรือบันทึกไว้ในพระไตรปิฎกเล่มใดหรือที่ใด แต่ถ้าได้มากก็จะแจ้งให้ทราบกันภายหลัง ๖

“[๕๔]... ขันติคือความทนทานเป็นตบะอย่างยิ่ง พระพุทธเจ้าทั้งหลายตรัสว่า พระนิพพานเป็นธรรมอย่างยิ่ง ผู้ทำร้ายผู้อื่น ผู้เบียดเบียนผู้อื่น ไม่เชื่อว่าเป็นบรรพชิต ไม่เชื่อว่าเป็นสมณะเลย การไม่ทำบาปทั้งสิ้น การยังกุศลให้ถึงพร้อม การทำจิตของตนให้ผ่องใส นี่เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย การไม่กล่าวร้าย ๑ การไม่ทำร้าย ๑ ความสำรวม ในพระปาติโมกข์ ๑ ความเป็นผู้รู้ประมาณในภัตตาหาร ๑ ที่นอนที่นั่งอันสงัด ๑ การประกอบความเพียรในอธิจิต ๑ หกอย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ๖” จาก “มหาปทานสูตร (๑๔)”

<http://www.84000.org/tipitaka/attha/v.php?B=10&A=1&Z=1454>

สฺบินข้อ ๘ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นตม่น้ำเต็มเปี่ยมลูกใหญ่ใบหนึ่ง ตั้งอยู่ที่ประตูวัง ล้อมด้วยตม่น้ำอันมาก วรรณะทั้ง ๔ เอาหม้อตม่น้ำมาจากทิศทั้ง ๔ และทิศน้อยทั้งหลาย เอามาใส่ลงตม่น้ำที่เต็มแล้วนั้นแหละ น้ำก็เต็มแล้วเต็มอีก จนไหลล้นไป แม้นคนเหล่านั้น ก็ยังเทน้ำลงในตม่น้ำน้อยเรื่อยๆ แต่ไม่มีผู้ที่จะเหลียวแลดูตม่น้ำที่ว่างๆ เลย.

ตีความสฺบินข้อ ๘ เปรียบเทียบซึ่งได้เกิดขึ้นมาแล้วในยุคปัจจุบัน เช่นคำว่า โลกจักเสื่อม หมายถึง ผู้คนจักเสื่อมจากศีลธรรมอย่างแปรปรวน และที่กำลังเกิดขึ้นและเป็นไปในยุคปัจจุบัน แวนแคว้นจักหมดความหมาย หมายถึง หลายๆ ประเทศได้เปิดเสรีภาพทางการค้าและอื่นๆ จึงมีแนวคิดรวมเป็นกลุ่มเดียวกัน เช่น AEC ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ส่วน European Union เป็นชื่อเรียกสมาชิกของประเทศในแถบยุโรป เป็นต้น

ทรัพย์เพียงแสนกระษาปณ์ในท้องพระคลัง หมายถึง ทรัพย์สินส่วนกลาง (หรือมูลค่าทองคำกลางที่ค้าประกันความเสี่ยงในประเทศ) เช่นได้เคยเกิดวิกฤติขึ้นแล้วในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ จนกระทั่ง “พระเดชพระคุณ หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน” จำต้องเป็นผู้ริเริ่มจัดตั้งกองผ้าป่าทองคำช่วยชาติขึ้นต่อเนื่องกันอยู่หลายปี และทองส่วนใหญ่ทั้งหมดนั้นได้รวบรวมมาจากประชาชนคนทั่วทุกสารทิศต่างๆ ซึ่งล้วนแต่เป็นคนไทยด้วยกันทั้งนั้น!

สฺบินข้อที่ ๙ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นโบกขรณีสระหนึ่ง ดารดาชไปด้วยปทุม ๕ สี ลีกล มีท่าขึ้นลงรอบด้าน ฝูงสัตว์สองเท้าสี่เท้า พากันลงตม่น้ำในสระนั้นโดยรอบ น้ำที่อยู่ในที่ลึกลงกลางสระนั้นชุ่มมัว ในที่ซึ่งสัตว์สองเท้าสี่เท้าพากันย่ำเหยียบ กลับใสสะอาดไม่ชุ่มมัว หม่อมฉันได้เห็นอย่างนี้ นี่เป็นสฺบินข้อที่ ๙ แก่ได้ด้วยธรรมะหัวข้อ: **๒. รัฐบาลสูตร – พราหมณ์และคฤหบดีชาวอุลลโกฏฐิตะเข้าเฝ้า**

<http://www.84000.org/tipitaka/pitaka2/v.php?B=13&A=6825&Z=7248>

สฺบินข้อ ๑๒ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นกระโหลกน้ำเต้าจมน้ำได้

สฺบินข้อ ๑๒ นี้ ตีความตามนี้ เมื่อโลกหมุนไปถึงจุดเสื่อม คือในยุคที่ผู้คนเสื่อมจากศีลธรรม ด้วยว่าผู้มีอำนาจปกครองบริหารบ้านเมือง จักไม่มอบยศตำแหน่งให้แก่กุลบุตรที่สมบุณร์ด้วยชาติ คือบัณฑิตผู้รู้ความที่มีคุณธรรมจรรยา มีวจีสัจจรีต มโนสัจจรีต ซื่อสัตย์ แต่กลับแต่งตั้งผู้ที่ไม่ดีมีสกุลคือผู้ที่เสื่อมจากความดีทั้งศีลธรรมจรรยา และมีวาจาโลเลเหลวไหลและกลับกลอก พูดไม่ตรงตามความเป็นจริง เพราะเป็นที่ชอบใจในของคนประเภทเดียวกันและคนมีอุตมการณณ์ เหมือนๆ กัน จึงถ้อยคำนั้นตจตั้งว่ากระโหลกน้ำเต้าจมน้ำได้

ส่วนในประโยคที่ว่า “ถ้อยคำของคนชั่วทุกศีลเท่านั้น จักเป็นคำนำสัตว์ออกจากทุกข์ได้” อันนี้ไม่จริงในกรณีที่มีการนำสัตว์ออกจากทุกข์ได้อย่างถาวรณณ์ และถือว่าตีความผิดชนิดที่อยากต่อการให้อภัย เพราะมีท่าทีเจตนาจงใจกล่าวตู่และละเมิด “พระธรรมคำสั่งสอนของพระพุทธองค์” และควรจะแปลคือ “ถ้อยคำของคนชั่วทุกศีล มีน้ำหนักร “ประหนึ่งว่า” นำคนออกจากทุกข์ได้เห็นปานนั้น” ซึ่งเป็นคำเป็นประโยคที่ประชดประชันแยหยัน เพราะตีความได้ว่าเป็นการนำทุกข์ออกได้ชั่วขณะจิต สำหรับผู้ฟังที่มีพื้นฐานสภาวะอารมณ์จิตจรีตตรงและใกล้เคียงกันกับ “พาลบัณฑิต (คนพาลและ ภิกษุชั่วทุกศีลอลัชชี)” นั้นๆ (ภิกษุทุกศีลและภิกษุอลัชชีแปลว่าชั่วเหมือนกัน หรือ พาลบัณฑิต นั้นเอง) เพราะพวกเขา มีความชอบอกชอบใจในคำพูดของ “พาลบัณฑิต” เหล่านั้นเป็นพิเศษ! จึงเหมือนกับว่าได้ปลดปล่อยทุกข์ไปได้ชั่วขณะจิตนั้นๆ

ซึ่งไม่ได้หมายความว่านำคนออกจากทุกข์ได้ถาวรณณ์จริงๆ ส่วนประที่ว่า “แหล่งน้ำนั้น” ก็คือแหล่งน้ำแห่งกิเลสตัณหา ราคะ รัก โลภ โกรธ หลง โทษะ โมหะ อิจฉาริษา และประโยคที่ว่า “กระโหลกน้ำเต้าจมน้ำได้” เพราะตจประหนึ่งว่ากระโหลกน้ำเต้านั้นมันจุ่มเต็มไปด้วยกิเลสตัณหาราคะประเภทเดียวกันตั้งกล่าวมาแล้วนั้นๆ จึงทำให้กลมกลืนหล่อหลอมเข้าเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน! จึงถ้อยคำนั้นตจตั้งว่ากระโหลกน้ำเต้าจมน้ำได้ ซึ่งว่าตาม “กฎอัทปปัจจยตา” แล้วกระโหลกน้ำเต้าไม่มีวันจมน้ำฉันใดก็ฉันนั้น!

ซึ่งเป็นคำอุปมาเปรียบเทียบให้เห็นว่า เพราะคนพาลลามกและภิกษุทุกศีลอลัชชี ที่ไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรมมักจะได้รับกรยอมรับเชื่อถ้อยกย่องหนักแน่นในคำพูดจากคนที่มึพื้นฐานจรีตตรงกัน ในกาลที่โลกเสื่อมแลแปรปรวนเป็นไป (ผู้คนเสื่อมจากศีลธรรม ไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรม) จึงเปรียบเสมือนดั่งว่าน้ำเต้าเปลาที่จมน้ำได้ และโดยธรรมชาติจิตหรือจรีตของคนเหล่านี้ มีอยู่อย่างนี้ คือ “มักทำสิ่งที่ถูกให้เป็นสิ่งที่ผิด และ มักทำสิ่งที่ผิดให้เป็นที่ถูกใจพาลบัณฑิตด้วยกันได้” อยู่เสมอเป็นนิจ ที่สำคัญโดยปรกติพาลบัณฑิตมักจะล้งเกลียดภิกษุผู้ทรงศีล และฆราวาสผู้มีศีลจรรยาตั้งมั่นดำรงอยู่ในศีลในธรรม และมีความละอายต่อบาปในทุกสถาน ฯ

สฺบินข้อที่ ๑๓ ข้ำแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นศิลาแท่งทึบใหญ่ ขนาดเรือนยอดลอยน้ำเหมือนดังเรือ

และคำทำนายสฺบินข้อที่ ๑๓ คือ คำพูดของภิกษุและฆราวาสผู้มีศีลและคุณธรรมจรรยา และตั้งมั่นดำรงอยู่ในศีลในธรรม คือผู้มีคุณละอายต่อบาปในทุกสถานนั้น มีน้ำหนักรูปมาเสมือน “ศิลาแท่งทึบลอยน้ำได้” โดยเฉพาะในท่ามกลางห้วงแห่งแม่น้ำกิเลสตัณหาราคะจรีตนั้น ซึ่งตามความเป็นจริงแทนที่จะจมน้ำ จึงเป็นเพราะความที่ถูกตจอยู่แล้วจึงไม่เป็นที่เชื่อถ้อยชอบใจของ

พาลบัณฑิต (คนพาลลามกและภิกษุทุศีลลัชชชิว) ซึ่งมีจิตตรงข้ามกัน “เถรบัณฑิต และ บัณฑิต!”

“พระพุทธองค์” จึงตรัสธรรมเทศนาดังนี้ “เมื่อถึงคราวโลกเสื่อม ก็คือ ผู้คนเสื่อมจากศีลจรรยา ไม่ยึดมั่นตั้งอยู่ในศีลในธรรม” และ “แม่น้ำนั้น” ก็คือ ห้วงน้ำแห่งกิเลสค้นหา ราคะ รัก โลภ โกรธ หลง โทษะ โมหะ อิจฉาริชา ส่วน “ศิลาแห่งทิบ” นั่นคือ ผู้มีใจศรัทธายึดมั่นหนักแน่นในพระธรรมคำสอนของพระพุทธองค์ ที่ไม่มีวันเสื่อมคลายและมีกิเลสเบาบาง จึงส่วนหนึ่งจมน้ำและส่วนใหญ่ลอยเหนือพื้นห้วงน้ำแห่งกิเลสค้นหา ราคะ นั้นไปได้ สรุปคือคนดีนั้นยังมีอยู่แต่ต้องดูดีๆ ในกาลที่โลกเสื่อม!

สฺปินข้อ ๑๔ ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ หม่อมฉันได้เห็นฝูงเขียดตัวเล็กๆ ขนาดดอกมะชาง ริงโล่ กวดงเห่าตัวใหญ่ๆ กัดเนื้อขาดเหมือนตัดก้านบัว แล้วกลืนกิน.

ตีความในสฺปินข้อ ๑๔ เปรียบเทียบในยุคปัจจุบัน ประโยคที่ว่า “ฝูงเขียดตัวเล็กๆ ขนาดดอกมะชาง ริงโล่ กวดงเห่าตัวใหญ่ๆ กัดเนื้อขาดเหมือนตัดก้านบัว แล้วกลืนกิน” มันเป็นเรื่องดาของสัตว์โลกที่มันเป็นของไม่เที่ยงแท้แน่นอน ไม่ใช่เราเพศชายจะต้องเป็นใหญ่เสมอไป หรือสตรีเพศจะต้องเป็นผู้นำเสมอไป โดยธรรมชาติแล้วมันมีคละเคล้ากันไปในทุกยุคทุกสมัยตามความสมเหตุสมผลของผู้คนในแต่ละยุคสมัยตามความเป็นไปของสถานการณ์ตามความเป็นจริงนั้นๆ

อันที่จริงไม่ว่าท่านชายใดและหรือพระภิกษุสงฆ์ท่านใดรูปใด ถึงจะมีตำแหน่งยศฐาบรรดาศักดิ์ และมีอำนาจบาทิใหญ่ขนาดไหน หรือจะเป็นที่เคารพยำเกรงของคนทั่วไปสักเพียงไร! หรือจะที่เชื่อว่าเป็นนักเทศผู้มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่สักเพียงใดก็ตาม ถ้าหากคนเหล่านี้ขาดความระมัดระวังใน “มหาภูติภายนอกภายในรวมเป็นอายตนะและสฬายตนะ ๑๒ แล้ว” ที่เรียกได้ว่าเป็นเพชรฆาตตัวฉกาจแล้วละก็ คนๆ นั้นจะไม่วันด้านทานสิ่งยั่วยวนภายนอกและภายในได้อย่างแน่แท้แลเทียว! แล้วอย่ามาโทษกล่าวหากันมั่วๆ ว่าแม่นางเขียดน้อยตัวเล็กๆ เทาดอกมะชางกัดกินเลย! ก็ไอ้ตัวที่กัดกินนั้นก็คือตัวกิเลสตัณหาราคะของพ่อเจ้าชู้เจ้างตัวใหญ่ๆ นั้นต่างหากเล่า!

ก็ต่างก็รู้อยู่แก่ใจว่า ขึ้นชื่อว่าภูติแห่งอายตนะภายนอกภายในทั้ง ๑๒ ก็คือเพชรฆาตตัวฉกาจที่ โดยธรรมชาติเป็นไปตามนี้ “ตาย่อมเดือดร้อนเพราะรูปเป็นที่พอใจและไม่พอใจ หูย่อมเดือดร้อนเพราะเสียงเป็นที่พอใจและไม่พอใจ จมูกย่อมเดือดร้อนเพราะกลิ่นเป็นที่พอใจและไม่พอใจ ลิ้นย่อมเดือดร้อนเพราะรสเป็นที่พอใจและไม่พอใจ กายย่อมเดือดร้อนเพราะโผฏฐัพพะเป็นที่พอใจและไม่พอใจ ใจย่อมเดือดร้อนเพราะธรรมารมณ์ เป็นที่พอใจและไม่พอใจ ก็ราคะจริตแรงกล้าชาติชั่ว ปล่อยตัวปล่อยใจตามอำนาจของกิเลส คือเพชรฆาตตัวฉกาจก็คือมหาภูติเหล่านี้ของท่านชายเหล่านั้นทั้งนั้น.. ที่เป็นตัวกัดกินท่านชายเหล่านั้น ซึ่งปล่อยใจให้เป็นไปในอำนาจแห่งภรรยาเด็กๆ ของตนนั้นๆ แหล่งที่มาของพระธรรมคำสั่งสอน คือ **อาสิวิสูตรที่ ๔ – อาสิวิสูตร**
<http://www.84000.org/tipitaka/attha/v.php?B=18&A=4774&Z=4833>

ก็ท่านไม่สามารถต้านทานกิเลสตัณหาหาคะท่านได้ จะด้วยการถูประเจ้าประโรมเย้ายวนและด้วยความสดีไสยกระเตาะของแม่นางเขียดน้อยเท่าดอกมะขางเหล่านั้น ถึงท่านจะมีทรัพย์ให้แม่นางสักเท่าไรหนังกก็ไม่รู้จักคำว่าพอ เพราะอะไรที่ได้มางายๆ จากความพึงพอใจพริกายของแม่นางเขียดน้อยนั้น เขาเหล่านั้นมักจะไม่เห็นคุณค่าในสิ่งนั้นๆ อีกอย่างแม่นางยังอ่อนอยู่ในวัยกระเตาะและยังขาดคุณสมบัติของการรับผิดชอบต่อการมีเข้ามีเรือน จึงไม่ใช่ความผิดของแม่ นางหรือน้องหญิงนั้นๆ เพราะมีเหตุแห่งต้นหาคะจริตที่ห่อหุ้มอันเป็นที่ตั้งแห่งเหตุของพ่อเจ้าชู้ เจ้างั่วตัวใหญ่ๆ นั้นแท้ๆ จึงอยากให้ผู้คนในสังคมช่วยกันสอดส่องความไม่ชอบด้วยกฎหมายกดี และความไม่ชอบมาพากลในการปฏิบัติของพ่อเจ้าชู้เจ้างั่วตัวใหญ่ๆ นั้นๆ ที่มีต่อเด็กสาวที่อยู่ในวัยตามที่ได้กล่าวไว้ในสบบินข้อนี้เป็นต้น ฯ

ซึ่งเป็นการแปลและตีความกล่าวโทษสตรีเพศเป็นคนอัปปรีย์อัปยศได้ไปเสียทุกเรื่องเลยเทียว! ใครนะช่างเขียนเติมแต่งข้อความและตีความในสบบินข้อนี้ได้อย่างไรเดียงซาจริงๆ เท่าที่สังเกตดูจากประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับตนเอง และสบบินข้อนี้ถือเป็นจุดอ่อนล่อแหลมอีกจุดหนึ่งที่เปิดโอกาสให้คนพาลลามกและภิกษุทุศีลอลัชชี (พาลบัณฑิต) เสกสั่งสร้างสถานการณ์ที่มันมีอยู่ แล้วให้แย่งลง ไปอีก ก็เพื่อสร้างสถานการณ์ให้พวกพ้องเพศเดียวกันมีภาพพจน์ดูดีกว่าทั้งๆ ที่พวกเขามีกฎข้อห้ามไว้เพื่อละเมิดเท่านั้น!

“ธรรมนี้อันสัตว์ที่ถูกราคะและโทษะครอบงำแล้ว ไม่ตรัสรู้ได้โดยง่าย สัตว์ที่ถูกราคะย้อมไว้ ถูก กองแห่งความมืดห่อหุ้มไว้แล้ว จักเห็น ไม่ได้ซึ่งธรรมที่มีปรกติไปทวนกระแสอันละเอียด ลึกซึ้ง เห็น ได้ยาก เป็นอญ ฯ” (พระพุทธองค์ทรงท้อพระทัยที่จะแสดงธรรม หลังจากที่ทรงตรัสรู้ใหม่ๆ จากพระสูตร **พรมสังยุต ประฐมวรรคที่ ๑ - อายาจนสูตรที่ ๑**)

<http://www.84000.org/tipitaka/attha/v.php?B=15&A=4405&Z=4482>

และสบบินทุกข้อนั้นเขามีไว้แก้ปัญหา ไม่ใช่มีไว้เพื่อเพิ่มความขัดแย้งกันเองในสังคม หรือไม่ได้มีไว้เพื่อคอยสอดส่องจ้องที่ตำหนิติเตียนกันอย่างไรเหตุและผล หรือไม่ก็ควรนำขึ้นมาตีความใหม่ ให้ตรงประเด็นและกระฉับให้ยิ่งขึ้นกว่าตามที่ เป็นอยู่ในสบบิน ๑๖ ข้อนี้ จึงเป็นการตีและควร พิจารณาไว้ ณ เบื้องต้นตามนี้

“ผู้ปฏิญาณความไม่มีโรคแม้ยิ่งกว่า ๑๐๐ ปีบ้าง มีปรากฏ ดูกรภิกษุทั้งหลาย สัตว์เหล่าใด ปฏิญาณความไม่มีโรคทางใจแม้ครู่หนึ่ง สัตว์เหล่านั้นหาได้ยากในโลก เว้นจากพระชินาสพ ฯ” แหล่งที่มาของพระธรรมคำสั่งสอนในหัวข้อนี้คือ **จตตถปณณาสก - อินทริยวรรคที่ ๑**

http://www.84000.org/tipitaka/pitaka_item/sutta_item.php?book=21&item=156

สบบินข้อ ๑๕ แปลและตีความสรุปสั้นๆ คือ “คนไม่มีสกุล” หมายถึง ผู้ที่ขาดคุณสมบัติของการมี ศีลธรรมจรรยา ไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรมและไม่มีความเป็นบัณฑิต ส่วนคำว่า “พวกมีสกุลจักตก ยาก” หมายถึง ผู้ที่มีคุณสมบัติเปรียบพร้อมที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเป็นบัณฑิต คือ “บัณฑิตผู้รู้ ความ ไม่เป็นคนโอ้อวด ไม่มีมารยา เป็นคนสุจริต ซื่อตรง และดำรงยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมใน ธรรม” เป็นพื้นฐานจิตใจในการปฏิบัติในการดำเนินชีวิต

“กษัตริย์เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่ชนผู้รังเกียจ ด้วยโคตร ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่เทวดาและมนุษย์ ฯ”

ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ ก็คานานี้สนั้กุมารพรหมขับถูกไม่ผิด ภาษิตไว้ถูก ไม่ผิด ประกอบด้วยประโยชน์ มิใช่ไม่ประกอบด้วยประโยชน์ เราเห็น ด้วย

ดูกรวาเสฏฐะและภารทวาชะ ถึงเราก็ก้าวอย่างนี้ว่า กษัตริย์เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่ชนผู้รังเกียจ ด้วยโคตร ท่านผู้ถึงพร้อมด้วยวิชาและจรณะ เป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่เทวดาและมนุษย์ ฯ (ข้อความจาก ๔. อัคคัญญสูตร)

สُبิโนในหัวข้อ ๑๖ หรือทั้งหมด ๑๖ ข้อนั้นๆ สามารถบรรเทาวิฤติหนักได้ด้วย ศรัทธา วิริยะ อุตสาหะ ความเพียร ทาน คีล (คีล ๕ – ๘ – ๑๐ ขึ้นไป) ภาวนา/มิตติสัมประชญัญญะ/สมาธิ ปัญญา เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ซึ่งจำต้องปฏิบัติต่อกันของทุกๆ ฝ่าย ด้วยการเอื้อเพื่อเพื่อแบ่งปันซึ่งกันและกัน เคารพสิทธิของความเป็นมนุษย์ซึ่งกันและกัน เอาใจเขามาใส่ใจเราเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน และจะต้องปฏิบัติตามตำราพระธรรมคำสั่งสอนของ “องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” นี้ ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดูเป็นเมฆหมอกดำที่ครอบคลุมจิตใจของมหาชนทั้งหลาย จึงจะบันเทาเบาบางลงได้ และก็จะถึงวันฟ้าสว่างใสสว่างไสว อมร รุ่งโรจน์ โชติช่วงชัชวาล กันเสียที สาธุ สาธุ สาธุ ฯ

จบอรรถกถามหาสุบินชาดกที่ ๗

© 23.11.2014 (updated 24.11.14) Bawwarwnrak Kringwasutponziry

Updated: 10/12/2015: 07:45., 01/03/2016 18:30:51., 31/05/2016 13:27:54.